

" Ik stam namelijk in rechte lijn af van Grote Pier"

Maar Ik, Fred van der Wal heb daar van zelfsprekend nooit onder geleden, want werd men te opdringerig of te onbeschoft in kristallukke kringen dan was het gewoon een dusdanige schop onder het hol van zo'n hufter dat z'n ballen gelijk de bek uit vliegen en daarna dag met het handje. In 1996 heb ik al die kalvinisten met hun schijnheilige praatjes op het schunnige af de deur uit getrapt tot en met die buiten producer van de E.O. en dat schattige, christelijk gereformeerde paartje H.& A. F. met huwelijksproblemen van de Troelstraweg. Nou hoor ik achteraf dat het fijnchristelijke echtpaar v. d. H. te H. dolblij was dat we uit Friesland vertrokken, dus dat scheelt weer een slok op een borrel. Verdomd als het niet waar is! Ik wil niet gelijk gaan op scheppen als eenvoudige, ongeschoren, artistieke boerenlul, maar het moet gezegd worden. En waarom dan wel, meneer van der Wal? Nou, als ik heel even van Uw tijd mag roven zal ik U dat vertellen. Ik stam namelijk in rechte lijn af van Grote Pier, dat was een verzetstrijder à la lettre, als je dat zwaard ziet in het Fries Museum, het is dan wel van plestik, maar dat valt niemand op, die maliënkolder, dat kuras, die helm ook... mijn Godt, daar past een paar mud aardappelen in en dan denk ik gelijk aan Friese Bintjes, macrocefalen en aan mijn zo gewaardeerde Noordelijke lullige collegaatjes, die culturele Groninger ontbijtkoeken en artistieke aardappelen van dertien in een dozijn, maar ook aan al die overbetaalde malloten van leraren en omgeschoolde leraresjes TeHaTex met al hun pretenties en kletspraatjes. Mijn overgrootvader Nitjen Ut terts uit Kollum voer bijv. op de laatste teaclipper- on a slowboat to China- en dronk als matroos voor de mast liever jenever dan thee, daarom is hij ook na een dronken bui met zijn zatte kop de Herengracht te Amsterdam in gestapt toen hij het echt niet meer zag zitten en er niet meer levend uit gekomen. Er was hem namelijk geen andere optie geboden. De psychosociale zorg was nog niet op poten gezet en Prozac moest nog uitgevonden worden. Mantelzorg ers waren er niet. Een kwaad wijf liet hij achter die een wasserij dreef aan de Korte Leidsedwardsstraat te Amsterdam waar nu een visrestaurant gevestigd is. Hij heeft nog zes maal schip breuk geleden in een taifoen. Gingen ze met zijn zesentwintigen in een sloep, achtervolgd door een school hongerige haaien, dus roeien geblazen tegen de wind in, je kwam geen meter van je plaats, je kent dat wel uit die film Jaws. Ze dobbelden er om wie één voor één naar de haaien ging. Hij bleef als laatste over. Na die tijd werd hij wat afwezig en kon lang naar buiten kijken door het raam met betraande ogen. Neem het hem eens kwalijk. Als je onder die omstandigheden nog geen suïcide pleegt weet ik het ook niet meer...Ik bezoek daarom sporadisch nog wel eens een kerk dienst. Niet te vaak anders raak je er aan verslaafd. Bij voorkeur op de Veluwe of Urk, bij een stijl gereformeerde gemeente, bij voorbeeld De Gekrookte Rieters en man, man, man...dat is zó geweldig, die hebben zó'n grote boodschap in hun Volendammer palingbroek, dat ruik je van kilometers ver en dan geniet ik weer van de brede, machtige klanken op hele noten uit het pompende pijporgel op orkaankracht, dan weet ik weer; vader is thuis en hier is het adres waar vader thuis hoort en niet meer weg gaat. En die theolo gische visie dien ik niet te verwerpen met het hele calvinisme, dat bolwerk van antisemitisme en kapitalisme, want zelf heb ik iets van een stoege calvinist, naar men zegt in kringen rond die buitenproducer van de E.O. de Heer H. doctorandus van S. Dan ga je daar in je zwarte pak met gesloten hoge boord bo ven je glad geschoren tietten met de beide gouden tepelringen naar zo'n prachtig kerkje met helder wit gestuukte wanden en dan, ja, dan weet je, hier zal nimmer gelachen worden en dat is goed, héél goed. Dan ontwaar je in het held're ochtend licht de nevelige zware, boertige schijngestalten nog vol bruine bonen, herenbaai en de genever van zaterdagavond en dat willen we ruiken ook, een Statenbijbel met koperen sloten en scharnieren in de knokige eeltige knuist geklemd. De sleutel is al lang geleden verloren gegaan. En zit daar rechts voor aan niet

de in het zwart geklede kaarsrechte gestalte van Ria L. die het toch weer niet laten kan? De zware eikenhouten deuren staan nog open en een brede baan zonlicht breekt door en valt op het gang pad dat de geur uit ademt van zware klei en knoken. Dat slaat op je keel en dan gaat het van uche, uche, uche. En hoe zij mijn mededogen en compassie opwekken die donke re geklede mannen en vrouwen met de bebaarde brede kaken en de grijze knotjes. Elke make up afwezig want men vaart blind op puur natuur. Daar ga ik altijd met liefde tussen zitten en sla de kraag van mijn Burberry op, want er wordt niet alleen met de geest die in ons allen is krachtdadig gezongen maar ook met de spetters der overtuiging uit de regenachtige bronstige kelen en als je die in je nek krijgt, dat gaat er met geen macropak Jif meer uit! En dan kijken ze je zo tersluiks eens argwanend aan onder het gebed, rochelen een roomsegele fluim op het gangpad (dominee heeft toch zijn ogen dicht), want je bent en blijft een vreemdeling die verdwaald is zeker. D'r bij horen zul je nimmer, daar zullen ze wel voor zorgen! En dan stoot ik weer mijn buurman c.q. buurvrouw ruw aan en trek op ontwapenende manier met een schijnheilige glimlach altijd weer mijn onweerstaanbare geheime wapen; een rol King peper munt zuigtabletten in de originele donkerblauwe verpakking wat een frisse kijk op de dingen des levens geeft in plaats van de misselijk makende rol